

Gerda van Wageningen

ONMOGELIJKE
LIEFDE



Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘Ik kan gewoon niet zonder liefde,’ zei Sacha Snijders.

Suus keek haar tweelingzuster onzeker aan, na de woorden die aanvoelden als een hartenkreet. ‘Bedoel je fysiek of eh...?’

Sacha schoot in de lach. ‘Nee, natuurlijk niet, dombo! Ik bedoel een man die om je geeft, die van je houdt. Ik wil ’s avonds op de bank een arm om me heen. Ik wil een luisterend oor als ik me ergens zorgen over maak. Een kerel die zo nu en dan iets liefs in mijn oor fluistert, in plaats van gezeur over dat het eten te laat op tafel komt of erger.’ Ze zuchtte en de lach verdween van haar gezicht. ‘Ik wil gewoon niet jarenlang alleen door het leven hoeven te gaan.’

Suus was net als haar zus ernstig geworden. ‘Fluisterde Roel dan niet langer lieve woordjes in je oor?’ vroeg ze voorzichtig.

Sacha kreeg nu een ronduit verdrietige blik in haar ogen. ‘We maakten het laatste jaar eigenlijk alleen nog maar ruzie. Hij was misschien jaloers op ons kind, denk ik achteraf. Hij keek nauwelijks naar Daan om en vroeg aldoor mijn aandacht. Daardoor kreeg ik het gevoel dat ik twee kinderen had in plaats van een kind en een man.’ Opnieuw volgde er een diepe zucht. ‘Hij wilde geen luiers verschonen en hij hield Daan zelden vast. Soms dacht ik dat hij er spijt van had dat Daan geboren was. Hij vond ook dat ik niet snel genoeg mijn oude figuur terug had na de beval-

ling en...’ Ze zweeg omdat tranen haar het spreken onmogelijk maakten.

‘Ja, dan verdwijnt de liefde snel.’ Suus knikte vol begrip, want ze dacht aan haar eigen verdrietige ervaringen. Ook zij had mannen gekend van wie de aandacht snel verslapte. Ze had twee keer een vriend gehad, maar beide keren had de relatie niet lang geduurd. Goed, ze wilde nooit met het licht aan vrijen omdat ze zich zo schaamde voor haar lichaam. Maar dat vertelde ze liever aan niemand, zelfs niet aan Sacha. Achteraf gezien hadden die twee mannen waarschijnlijk meer problemen met haar dikte gehad dan ze had willen accepteren.

Ondanks haar schaamte lukte het Suus niet iets wezenlijks aan haar overgewicht te doen. Dat zorgde voor veel frustratie. Ze kende alle diëten uit haar hoofd, maar het kostte haar te veel moeite om ze vol te houden. Als ze verdrietig was, verweet ze zichzelf gebrek aan wilskracht. Als ze andere vrouwen onbezorgd van iets lekkers zag genieten, was ze ronduit jaloers. Maar dat zei ze natuurlijk niet. Naar buiten toe was ze altijd het type vrolijke dikkerd: vol grapjes, ook over zichzelf.

Maar dat was natuurlijk alleen maar buitenkant. In de loop der jaren was Suus er goed in geworden haar werkelijke gevoelens te verbergen. En als het verdriet over haar vetrollen haar soms te veel werd, deed ze wat ze juist zou moeten laten: eten, veel eten. Vooral ongezonde dingen. Ze at dan als het ware haar verdriet weg. Maar ze at ook graag als er iets te vieren was en soms at ze domweg omdat ze zich vanbinnen zo leeg voelde. Die leegte vulde ze dan het liefst met iets wat zoet was. En zo was er altijd wel een reden om te veel te eten.

Onlangs had Suus in het ziekenhuis gesproken met een arts, een psycholoog en een diëtist. Ze had Sacha nog niet verteld wat ze nu wilde laten doen: een operatie als laatste redmiddel. Door die gesprekken had ze beter dan ooit begrepen dat ze verslaafd was aan eten, zoals een ander dat kon zijn aan alcohol of drugs. Het beroerde was dat je met die dingen helemaal kon stoppen,

maar met eten kon dat natuurlijk niet.

Suus vermande zich en lachte weer, uiterlijk dan. ‘Kom op, Sas, je scheiding is inmiddels achter de rug. Er komt vast wel weer iemand als de tijd daar rijp voor is, maar je kunt dat niet forceren. Misschien moet je iets meer geduld hebben en eerst alle pijn verwerken. En met dat internetdaten moet je stoppen hoor, dat vind ik echt niets!’

‘Waarom niet?’ protesteerde Sacha. ‘Iedereen die een nieuwe liefde zoekt, doet dat tegenwoordig zo. Ik heb al heel wat afspraakjes gehad. Jij weet dat beter dan wie ook.’

Suus lachte schamper. ‘En ik maar mee om een paar tafeltjes verderop van achter een cappuccino de boel in de gaten te houden. Zodat je niet in zeven sloten tegelijk loopt met je wanhopige verlangens iemand te ontmoeten.’

Sacha schrok. ‘Ik dacht dat je het niet erg vond om mee te gaan?’ vroeg ze, ineens onzeker.

‘Dat vind ik ook niet! Ik ben veel te bang dat je domme dingen doet, gewoon omdat je koste wat kost weer een man wilt vinden. Maar Sas, je hebt een kind, en als je een man vindt van je eigen leeftijd, dan heeft hij waarschijnlijk ook kinderen. Of hij heeft juist een hekel aan kinderen en dan moet hij dus ook niets van jouw zoon hebben.’

‘Van mijn eigen leeftijd?’ klonk het oprecht verontwaardigd. ‘We zijn drieëndertig.’

Suus knikte. ‘Inderdaad, en ik heb zelfs nog nooit met een man samengewoond!’

‘Dat snap ik trouwens niet,’ zei Sacha. ‘Je bent zo’n lieverd en je hebt zo’n vrolijke uitstraling.’

‘Ja, maar ik ben ook dik. Te dik.’ Er kwam een sombere blik in Suus’ ogen.

‘Nou ja, na je laatste dieet van vier jaar geleden zou ik dat ontkend hebben. Maar het is waar, het komt er altijd weer aan.’

‘Met rente,’ verzuchtte Suus. ‘Dat is nu eenmaal de ellende met diëten, weet je. Ze helpen wel, maar nooit voor de lange termijn.’

Sacha aarzelde en keek haar zus toen recht in de ogen. ‘Je eet ook best veel, als ik het zeggen mag.’

Suus beet op haar lip. Ze kon het immers niet ontkennen. ‘Te veel en te vaak,’ zei ze toen. ‘Ik weet het. Ik wil het niet en toch doe ik het. Maar het is zó moeilijk om altijd maar streng te zijn voor jezelf! Ik zou minstens vijfendertig kilo af moeten vallen, liever nog veertig. Dan pas zijn de dokters en diëtisten tevreden.’ Opnieuw kwam er een diepe zucht. ‘Ik geloof ondertussen niet meer in diëten, bovendien heb ik altijd honger. Kortgeleden zei iemand nog tegen me dat ik misschien een leegte wil vullen, een andere leegte dan er in mijn maag zit. Dat ik iets anders moet vinden dan eten om een dergelijke leegte te laten verdwijnen. Eten of snoepen maken het alleen maar erger en helpen maar heel even.’

‘Wat voor leegte voel jij dan?’ Sacha keek bezorgd. Op slag was ze afgeleid van haar eigen twijfels en zorgen.

‘Ik ben ook alleen, Sas. Diep in mijn hart zou ik ook wel een leuke vent willen hebben. En in de toekomst een gezin, net zoals jij dat wilt. Maar ik ben dik. Niet een beetje te dik, zoals jij dat was kort na de geboorte van Daan, maar echt moddervet. Honderdeenentwintig kilo schoon aan de haak!’ Ze bloosde ineens van schaamte, want haar gewicht was eigenlijk haar best bewaarde geheim. ‘En het lukt me maar niet om blijvend af te vallen en daar heb ik het soms moeilijk mee. Uiteindelijk hebben al die diëten me dikker gemaakt dan ooit.’

Sacha knikte en schonk thee in. Zonder nadenken hield ze haar zus een schaalje met chocolaatjes voor. Bittere chocola met noten, daar hield Suus immers het meeste van, en ze deed haar zus nu eenmaal graag een plezier.

Suus keek arzelend naar de chocolaatjes. ‘Het water loopt me meteen in de mond en tegelijkertijd weet ik dat het allemaal extra calorieën zijn. En waar leidt dat toe? Nog meer vetrollen, een grotere kans op een hartkwaal, kanker of suikerziekte. Dat hoor je immers dagelijks? Obesitas, volksziekte nummer één.’

Nog maar honderd jaar geleden stierven mensen van de honger, nu omdat we ziek worden van ons vet.'

'Soms wordt het overdreven,' zei Sacha sussend. 'De normen over wat gezond is, worden steeds verder aangescherpt. Of het nou gaat om hoge bloeddruk, diabetes of cholesterol, en ja, ook om overgewicht. Wat is nu precies overgewicht of gewoon een tikje zwaarder? En is zwaarder wel altijd ongezond?' Sacha trok een gezicht. 'Als ik naar de grote modeshows kijk op de televisie, zie ik allemaal ongezonde gratenpakhuizen. Magere meiden die met een chagrijnig smoel over de catwalk paraderen. Je kunt wel merken dat de meeste ontwerpers homo zijn, want ze lijken vrouwen eerder te haten dan ze mooi aan te willen kleden! Je ziet daar geen enkele vrouw met normale maten en een blij gezicht, waarbij je het gevoel krijgt: wauw, zo wil ik er ook uitzien.'

Suus schoot in de lach, pakte toch maar een stukje chocola en stak het in haar mond. 'Ja, ja, jij weet het weer mooi te zeggen! Een kern van waarheid zit er natuurlijk wel in. Volgens mij zit de farmaceutische industrie achter al die beweringen. We zijn allemaal te dik, te weet ik veel wat, en dus: grotere kans op ziekte. Pillen lossen dat op, beweren ze, en hoe meer pillen ze verkopen, hoe meer ze verdienen! Aan het koppelen van eenzame mensen wordt overigens ook schandalig veel geld verdiend, lieve zus.'

Sacha knikte. 'Maar het is toch normaal dat je ernaar verlangt je leven met iemand te delen? Mensen worden immers niet geboren om eenzaam en alleen te zijn?'

'Is het dan ook niet normaal,' zei Suus, 'om gewoon lekker te eten? Minder misschien, maar zonder me schuldig te voelen bij een moorkop of een patatje? Dingen die jij ook eet, maar jij komt er niet meteen van aan en ik wel.'

'Dat is ook waar, maar ik ben gewoon niet zo met mijn gewicht bezig.' Sacha zuchtte. 'Ik lig er wakker van dat ik alleen ben, terwijl ik juist graag weer iemand zou ontmoeten. En ik geef toe dat ik dat probeer te forceren met die internetdates.'

De twee zussen keken allebei ernstig.

‘Misschien hebben de meeste mensen wel onvervulde verlangens,’ begon Suus. ‘Maar nu we toch serieus zijn: hoeveel relaties houden er tegenwoordig nog stand op de lange termijn? De ene verdwijnt en de volgende komt alweer in beeld. Zolang het leuk is, ben je gelukkig. Zodra het echter moeilijker wordt, of je wordt ouder en minder aantrekkelijk, nemen mensen, vaak de mannen, blijkbaar weer makkelijk de benen. Met wie worden jij en ik nog oud, Sas? Met wie kunnen wij, als we ooit oud zijn en kleinkinderen om ons heen hebben, nog onze vroege herinneringen delen?’

Sacha’s gezicht betrok. ‘Zo kun je het ook bekijken. Gelukkig hebben wij dan uiteindelijk elkaar nog.’

Suus glimlachte. Ze weerstond de verleiding een nieuw stuk chocola te pakken. ‘Gelukkig hebben wij inderdaad elkaar! Een zus is het mooiste bezit! Familiebanden blijven bestaan zolang je leeft. Dus als wij oud en verlept achter onze rollator schuifelen, kunnen we in elk geval nog tegen elkaar zeggen: weet je nog?’

Sacha wierp lachend een blik op haar horloge. ‘Ik moet naar boven, want ik hoor Daan.’

‘Ik heb je al te lang opgehouden. Sas, ik kwam eigenlijk om je iets te vertellen.’ Suus aarzelde even. ‘Binnenkort word ik geopereerd.’

‘Waarom? Wat mankeer je?’ Sacha schrok zichtbaar.

‘Ik word geopereerd aan mijn maag. Om precies te zijn, krijg ik een maagverkleining. Het lukt me domweg niet om op een normale manier af te vallen en vooral om mijn gewicht dan op een gezond peil te houden.’

Boven zette de kleine Daan inmiddels een behoorlijke keel op.

‘Andere keer verder, nu heeft Daan je nodig. Dag!’ Suus stond op en maakte zich haastig uit de voeten.

Haar zus leek het huis bijna ontvlucht te zijn. Sacha was er ontgaan van, terwijl ze haar zoontje van anderhalf jaar uit bed haalde, zijn luiers verschoonde, en zijn traantjes droogde. Ze knuffel-

de het kereltje even, en hield hem lekker dicht tegen zich aan. Niets rook zo lekker als baby's en jonge kinderen. Weliswaar was het treurig dat ze door Roel bedrogen was en toen verlaten, maar echt alleen was ze niet. Ze had immers Daan.

Sacha slaakte een zucht en besloot dat ze maar beter naar buiten kon gaan om eens goed na te denken. Buiten was het weliswaar fris, maar de zon scheen. Het was een mooie dag in het vroege voorjaar, al was de wind nog best guur. Maar daar kon ze zich op kleden. Ze ging wandelen, met Daan lekker dik ingepakt in de buggy. Goed voor moeder en kind!

Eenmaal buiten, wandelde ze het pad over de rivierdijk op. De wind speelde al snel door haar haren en de zon scheen op het water. Ze zag de zwart-witte kuifeendjes met hun felgele oogjes in een grote groep op het water drijven. Zo nu en dan dook er eentje onder water om daar zijn kostje bij elkaar te scharrelen. De bruine eendjes tussen al die mannetjes waren de vrouwtjes. Ze waren bruin omdat dit een goede schutkleur was. Ze zou...

'Hé, wat doe jij nou?'

Ineens denderde er een grote, speelse golden retriever op haar af. De hond snuffelde nieuwsgierig aan de beentjes van Daan, die een beetje angstig naar het grote dier keek. Gelukkig zette Daan geen keel op van de schrik.

'Neem me niet kwalijk,' hijgde even later een man achter haar. 'Beer, hier!'

De man had net zo goed Chinees kunnen praten, want de hond kwispelde enthousiast met de staart en luisterde voor geen meter naar zijn baas.

'Beer!' De wat oudere, grijscharige man greep naar de halsband, maar het dier dook behendig weg, duidelijk niet voor het eerst. 'Beer is nog jong,' hijgde hij verontschuldigend.

Sacha moest lachen. 'Misschien moet u met de hond naar een cursus gaan?'

De man haalde een hondenbrokje uit zijn jaszak en dat had

meer succes. Ineens bleek Beer keurig te kunnen gaan zitten, terwijl hij smachtend naar de lekkernij keek. Voordat de hond het besefte, was hij weer aangeliënd. De man ontspande en nam Sacha onderzoekend op. ‘Ik ben met Beer op een cursus geweest. Mijn hond zette daar de hele boel op stelten! Maar ik hou van hem, dat wil je niet weten. Mijn zoon zegt dat ik hem te veel verwen. Ach weet u, zo’n hond maakt dat je je als man alleen minder eenzaam voelt. En het is alleen maar goed voor me dat ik een paar keer per dag met hem naar buiten moet. Dan ontmoet ik andere mensen, heb ik even een praatje, vergeet ik te piekeren en...’ Ineens hield de woordenvloed op en kreeg de man een kleur. ‘Neem me niet kwalijk, ik weet niet wat je van mij moet denken.’

Sacha nam de onbekende man onderzoekend op. Ze wist niet of ze moest lachen of dat ze eerder medelijden met hem moest hebben. Hij keek haar ineens een beetje verlegen aan.

Beer snuffelde onbeschaamd in haar kruis. De man gaf een ruk aan de riem. ‘Wees een beetje beleefd, Beer!’ Hij kreeg er een kleur van, zag ze tot haar verrassing.

‘Ik wandel hier geregeld met mijn zoontje,’ zei Sacha, ‘maar ik heb u niet eerder gezien.’ Sacha voelde zich inmiddels een beetje verlegen met de situatie. Ze schatte de man rond de zestig, misschien iets ouder. Te horen aan zijn gejaagde ademhaling was zijn conditie niet al te best, of hij had al langer achter zijn hond aan moeten hollen.

‘Ik woon hier nog maar pas. Otto Robbemont is de naam. Ik woon in een appartement iets verderop in het dorp, en sinds een paar maanden heb ik Beer. Hij komt uit het asiel, maar ik begin wel te begrijpen waarom hij er beland is. Met die cursus ben ik na drie lessen maar gestopt, op vriendelijk doch dringend advies van de cursusleidster. Ze gaf me overigens wel een boek over het opvoeden van een hond! Beer heeft al twee kussens en een schoen gesloopt sinds hij bij mij kwam wonen. Ondanks alle oefeningen luistert hij voor geen meter, maar hij is zo vreselijk

enthousiast en onbesuisd. Toch is hij ook erg lief en aanhankelijk, ik kan gewoon niet boos op hem worden. Voor geen goud breng ik hem terug naar het asiel. We zijn lotgenoten, omdat we allebei in de steek zijn gelaten, snap je?

Mijn vrouw is tot mijn grote verdriet overleden. Mijn baas stuurde me vanwege een reorganisatie de laan uit en de baas van Beer ging voor maanden het gevang in, waardoor hij niet langer voor hem kon zorgen. We troosten elkaar als we ons eenzaam voelen. Ik kan zo om Beer lachen als hij denkt een schoothondje te zijn en hij met zijn volle vijftendertig kilo op mijn schoot wil zitten. Hij slaapt zelfs bij mij in bed.' Zijn woordenstroom stopte weer. 'Sorry. Ik zou je niet met mijn zorgen lastig moeten vallen.'

Omdat er een parmantig teefje aan kwam, rukte de hond alweer enthousiast aan de lijn. Otto werd door de onverwachte beweging bijna omver getrokken, zodat ze de man impulsief bij de mouw van zijn jas vastgreep. Ze moest lachen. 'U moet nog maar flink blijven oefenen, meneer Robbemont. Het is heel simpel: of u bent de baas, of de hond is dat; een tussenweg is er meestal niet. Hoe hier de stand van zaken is, is wel duidelijk!'

De man gaf een ruk aan de riem en grinnikte toen. Beer jankte lichtjes toen het teefje op veilige afstand passeerde zonder hem een blik waardig te keuren. 'Het was leuk je te spreken, eh...?'

'Sacha,' zei ze met een glimlach. En Daan kirde in zijn wagen alsof hij het allemaal wel leuk vond.

Toen trok Beer zich met een onverwachte beweging los en maakte zich met de riem achter zich aan uit de voeten. Voor Otto of wie dan ook het kon verhinderen, scharrelde het dier met zijn poten in de modder langs de waterkant. 'Ik ben bang dat hij straks in bad moet,' bromde Otto. 'Ik heb vandaag nog niet eens tijd gehad om wat te lezen. Hij houdt me aardig bezig, dat begrijp je wel.'

Sacha lachte nu hardop. ‘Sterkte ermee!’ Toen ze door wilde lopen, kwam Beer echter weer op haar afrennen met de tong uit de bek van plezier. Hij wilde enthousiast zijn inmiddels zwaar bemodderde voorpoten tegen haar spijkerbroek zetten, maar dat kon zijn baasje gelukkig nog net voorkomen.

‘Nogmaals sorry,’ mompelde Otto Robbemont. ‘Kom mee, Beer, voor vandaag is het weer uit met de pret.’

De hond bleef kwispelen.

Sacha keek het tweetal hoofdschuddend na terwijl de man met de tegenstribbelende hond wegliep in de richting van het appartementengebouw onder aan de dijk. Toen besepte ze dat het voorval de muizenissen in haar hoofd even helemaal uit haar gedachten had verjaagd. Ze wandelde verder, maar voelde langzamerhand de vreemde knoop in haar maag toch weer terugkomen.

Dus in haar wanhopige en vergeefse strijd om eindelijk blijvend slank te worden, liet Suus zich nu opereren. Sacha vond dat maar een akelige gedachte, al moest ze toegeven dat ze niet veel wist van dergelijke operaties. Het afspraakje dat ze voor vanavond had, kon ze maar beter afzeggen, want ze wilde liever Suus nog even spreken. Waarom had haar zus niet wat eerder iets gezegd over die operatie? Waarom had ze daartoe besloten zonder er met haar of iemand anders van de familie over te praten? Uiteindelijk was het nogal een beslissing, want zoiets was geen kleine ingreep!

Toen Suus een paar uur later op de stoep stond om met haar naar de afspraak te gaan, vroeg Sacha of ze binnenkwam. Haar zus zat nog niet of ze stak al van wal. ‘Ik heb de oppas voor Daan afgezegd en ook het afspraakje gaat niet door. Ik wil veel liever met je praten.’

Suus grijnsde. ‘Je hebt iemand ontmoet,’ zei ze prompt, ‘en niet via de datingsite.’

In een flits dacht Sacha aan Otto, maar toen moest ze glimla-

chen. Veel te oud! ‘Eerst thee. Ik heb een nieuwe muntplant gekocht bij de supermarkt, dan kan ik voorlopig weer zelf munt afknippen voor in de thee.’

‘Lekker,’ zei haar zus.

‘Wil je er honing in?’

Suus glimlachte. ‘Moet je dat nog vragen?’

‘Natuurlijk niet. Je houdt van zoet.’

‘Zo is dat.’

‘Dat brengt me meteen bij de reden dat we vanavond hier blijven,’ zei Sacha over haar schouder. Ze vulde de waterkoker en zette twee theeglazen neer. Vervolgens deed ze er munt in en honing in het theeglas van Suus. Zelf hield ze niet zo van zoet en bovendien vond ze het onnodige calorieën. Ja, zij was slank, althans, veel slanker dan haar zus. Dat betekende echter niet dat ze zelf niet op haar gewicht moest letten. Net als de meeste vrouwen kende ze dat probleem heus wel.

‘Nee, ik heb niemand ontmoet,’ zei ze toen, ‘tenminste niet zoals jij dat bedoelt. Ik blijf echter piekeren over wat jij vanmorgen zo terloops opmerkte en ik wil daar met je over praten. De operatie. Suus, ben je echt zo wanhopig dat je zo’n drastische stap wilt gaan zetten? Wil je niet liever nog een keer op dieet en dan proberen op het juiste gewicht te blijven door streng te zijn voor jezelf? Dat is toch veel gezonder? Snijden in een gezond lichaam, daar wilde je immers nooit van weten?’

Suus aarzelde zichtbaar. Als altijd voelde ze schaamte wanneer ze hierover moest praten.

‘Toe,’ drong Sacha aan, ‘ik vertel jou toch ook hoe moeilijk ik het vind om alleen door het leven te gaan sinds het vertrek van Roel? Jij weet als geen ander hoezeer ik op zoek ben naar iemand met wie ik mijn leven kan delen. En hoe gefrustreerd ik daardoor dreig te raken? Ik zoek al een halfjaar naar iemand die betrouwbaarder is dan mijn ex. Eigenlijk al vanaf het moment dat Roel naar die ander is gegaan.’

‘Je wilt te graag,’ zei Suus. ‘Ik denk dat dat mannen nogal

afschrikt. Je straalt te veel uit dat je in de aanbieding bent, dat je niet alleen wilt zijn.'

Normaal zou Sacha om een dergelijke opmerking hebben moeten lachen en het luidkeels hebben ontkend. Nu zuchtte ze alleen maar. Eerst zou ze Suus tevredenstellen, dan zou die op haar beurt ook openhartiger zijn, besloot ze stilletjes.

'Ik geef het toe,' zei ze toen dus maar. 'Het deed pijn dat Roel me bedroog, dat hij al kort na mijn zwangerschap achter mijn rug om contact had met een andere vrouw. Een jonger exemplaar bovendien. Ja, dat heeft me onvoorstelbaar diep gekwetst. Ik hoef jou toch zeker niet te vertellen hoe diep mijn verdriet daarover zit? Ik voelde me gewoon niets meer waard! Is het zo erg om ernaar te verlangen weer iemand tegen te komen? Om niet meer alleen voor alles verantwoordelijk te zijn?'

Roel kijkt nauwelijks nog naar Daan om, soms zegt hij zijn afspraken af als Daan naar hem toe zou gaan, en alimentatie betalen ho maar! Ik doe er alles aan om het hem naar de zin te maken, mopper niet als hij Daan weer niet op komt halen, maar hij lapt alles gewoon aan zijn laars. Gelukkig is het huis inmiddels verkocht en heb ik nu een huurwoning. Eigenlijk kan ik die niet betalen, maar huizen met lage huren zijn dun gezaaid en de vraag ernaar is groot.'

Sacha keek Suus toen een beetje hulpeloos aan. 'Ja, ik voel het als een last om er zo alleen voor te staan. Om werk en kind te moeten combineren. Ik wil liever geen betaalde opvang voor hem, als het even kan. Gelukkig passen pa en ma regelmatig op en hoef ik maar zo nu en dan van de opvang gebruik te maken. Alleen als ik 's avonds weg moet, komt er een meisje van een paar huizen verderop dat graag een paar euro wil bijverdienen.'

Ik schaam me er niet voor om toe te geven dat het me allemaal erg tegenvalt. Dat ik soms bang ben dat geen enkele man mij nog zal willen hebben. Ik ben niet het soort vrouw waar de kerels allemaal naar fluiten of waar ze hun hoofden naar omdraaien om haar na te kijken.'

‘Je bent gewoon een lieve, vlotte meid. En er zijn zo veel mogelijkheden om weer iemand tegen te komen. Ik twijfel er niet aan dat dat op een dag gebeurt.’

‘Straal ik echt een soort wanhoop uit?’

‘Zoals ik net al opmerkte, maak je te veel werk van een man die je net ontmoet,’ zei Suus. ‘Dat schrikt af.’

Sacha zuchtte. ‘Misschien wel. Ik kan er niets aan doen.’

‘Je bent heel goed op weg om je leven en dat van Daan weer op de rails te krijgen, Sas. Daar zou je best een beetje trotser op mogen zijn. Je hebt domweg pech gehad.’

We hadden een vader die ons het gevoel gaf dat we nooit goed genoeg waren,’ ging Suus verder. ‘Hij vond mij als kind al te dik, dat weet je. Terwijl dat best meevalt als ik oude foto’s bekijk. Ik was niet zo dun als jij, maar echt dik toen ook niet. Gewoon een beetje mollig. Babyspek, zei mam altijd plagerig. Maar pa had altijd aanmerkingen en daar werd ik onzeker van. Eigenlijk ben ik dat nog steeds. En tegen jou mopperde hij altijd dat niemand jou zou willen hebben, omdat je een bleekscheet was en een magere spriet.’

‘Ja.’ Sacha kreeg ineens tranen in de ogen. ‘En mijn geluk met Roel duurde ook niet lang. Zodra we samenwoonden, deugde er opeens niets meer. Het was net als met pap: altijd op- en aanmerkingen.’

Suus knikte. ‘Precies. Veel relaties gaan mis, omdat een vrouw min of meer onbewust kiest voor een man die op haar vader lijkt. En als die band dan toch al niet goed was, dan... Bah, dat heb ik niet van mezelf, hoor, maar uit zo’n zelfhulpboek.’

‘Die kun je maar beter niet lezen.’ Sacha glimlachte door haar tranen heen.

‘Nee, inderdaad, je gaat je er alleen nog maar schuldiger door voelen. Maar Sas, denk erom, een nieuwe relatie gaat niet op bestelling en je moet er misschien langer op wachten dan je leuk vindt. Maar eens komt het wereldwonder langs, waar jij als een blok voor valt.’

Sacha schudde het hoofd. ‘Nou ja, dan zal ik er maar op blijven hopen. Maar Suus, nu is het jouw beurt hoor! Hoe ben jij er in vredesnaam toe gekomen zo’n ingrijpende operatie te overwegen, alleen maar om af te kunnen vallen?’

HOOFDSTUK 2

Het gezicht van Suus kreeg een peinzende uitdrukking, een tikje onzeker ook, vond Sacha.

‘Ik vind het moeilijk om erover te praten,’ bekende Suus. ‘Ik ben bang dat iedereen het me uit mijn hoofd wil gaan praten. Zo moeilijk is lijnen toch niet, denken veel mensen. Maar ze weten niet hoe het echt voelt. En ik wil dit! Ik wil dit echt doorzetten, daarom praat ik er zo min mogelijk over voor de operatie achter de rug is.’

‘Weten pap en mam het al?’

Suus schudde haar hoofd. ‘Nee, jij bent de eerste die ik het heb verteld. Jij bent niet alleen mijn tweelingzus, maar ook nog eens mijn beste vriendin. Ik kan alleen maar hopen dat je het begrijpt. Dat er veel strijd aan vooraf is gegaan om tot een dergelijke beslissing te komen, bedoel ik. In het ziekenhuis zeggen ze heel eerlijk dat ik steun uit mijn omgeving nodig zal hebben. Daar vinden ze echt geen doekjes om.’

‘Ik zie in elk geval wel in dat je jarenlang strijd hebt geleverd, met als enig resultaat dat je alleen maar dikker bent geworden,’ erkende Sacha. Ze nam Suus onderzoekend op. Ja, ze kende die strijd en ze wist hoezeer haar zus zich voor haar uitgedijde lijf schaamde. Ze wist ook heel goed hoe machteloos Suus zich inmiddels voelde, na al die diëten die uiteindelijk niet gewerkt

hadden. Maar ze beseftte ook dat ze bang was voor de operatie. Elke operatie kende natuurlijk risico's, maar als het medisch noodzakelijk was, nam je die op de koop toe. Maar was dit wel noodzakelijk? Ze moest in ieder geval proberen Suus beter te begrijpen, besloot ze. Ze aarzelde even terwijl ze probeerde de juiste woorden te vinden. 'Je toevlucht nemen tot zo'n drastische oplossing als een operatie, is nogal wat. De gevolgen zijn hoogstwaarschijnlijk onomkeerbaar als het tegenvalt.'

Suus knikte. 'Er zijn genoeg mensen die denken dat ik dus geen wilskracht heb. Maar als iemand weet hoeveel diëten ik al heb geprobeerd, ben jij het wel, Sas. Ja, ik viel heus wel af, maar daarna kwam ik steeds sneller ook weer aan. Ik ben nu bijna klaar met de voorbereidende gesprekken. Het is niet niks, dat besef ik maar al te goed, maar ik zie echt geen andere oplossing meer. Je ziet zo nu en dan bekende mensen op televisie die jarenlang te dik waren, en nu ineens slank geworden zijn. Bijna altijd komt dat door een maagverkleining. Die operaties worden steeds vaker toegepast. De risico's zijn kleiner vergeleken met een aantal jaren geleden.'

Sacha keek bedenkelijk. 'Toch blijft het gevaarlijk. Iemand met een dergelijk overgewicht loopt altijd meer risico als er geopeerd moet worden.'

'Dat blijft een feit,' gaf Suus toe, 'maar technisch gezien kan er steeds meer en daar moet ik dan maar op vertrouwen. Ja, er sterven soms nog steeds mensen als gevolg van zo'n operatie. Maar aan elke operatie kleeft nu eenmaal een zeker risico. En in dit geval zeker ook vanwege mijn overgewicht. Dat zeggen ze er in het ziekenhuis eerlijk bij.'

Sacha voelde zich tegen wil en dank een beetje ongemakkelijk. 'Het laatste wat ik wil, is jou kwijtraken, Suus.'

'En ik wil ooit kinderen krijgen,' zei Suus. 'Ik wil oud genoeg worden om die kinderen te zien opgroeien, en daarna hun kinderen ook weer. Als ik flink afval, wordt de kans dat ik inderdaad zo oud zal worden, een stuk groter.' Ze keek haar zus recht in de

ogen. ‘Sas, voor wie net als ik zo vaak op dieet is geweest en zo zwaar is dat haar gezondheid in gevaar komt, is tegenwoordig vroeg of laat een dergelijke stap onvermijdelijk.’

Suus keek een poosje zwijgend voor zich uit en Sacha zweeg eveneens. Geduldig wachtte ze tot Suus zover was dat ze verderging.

‘Ik heb een paar maanden geleden wat zitten zoeken op internet,’ zei Suus na een tijdje. ‘Toen stuitte ik op een voorlichtingsavond van het ziekenhuis. Daar ben ik naartoe gegaan. Je wilt niet weten hoe druk het daar was! Ze waren gelukkig heel eerlijk. Ook een operatie is geen wondermiddel, maar het biedt wel de beste kans op blijvend succes die er momenteel is. Van diëten is nu wel aangetoond dat het merendeel van de dikke mensen er geen blijvend resultaat mee behaalt, wat er ook wordt beweerd. Natuurlijk, ze zijn er wel, mensen die daarna wel slank blijven, maar dat zijn er niet zo veel.’

Enkele weken later, toen ik er goed over nagedacht had, ben ik er met mijn huisarts over gaan praten. Hij vond het verstandig dat ik die stap wilde overwegen. Wij zijn nu drieëndertig. Mijn cholesterol is aan de hoge kant, mijn suiker ook. Nee, ik ben niet ziek, nog niet. Maar er is absoluut een risico dat ik mettertijd wel ziek zou kunnen worden. Mijn kinderwens speelde ook mee bij mijn overwegingen. Straks naderen wij de veertig en... Nou ja, dat alles bij elkaar gaf uiteindelijk de doorslag. In overleg met mijn huisarts heb ik toen een afspraak gemaakt in het ziekenhuis. Inmiddels heb ik er al verschillende gesprekken gehad. Ze opereren je echter alleen als je steun hebt in je directe omgeving, want zonder die steun kun je het niet volhouden, is me duidelijk gemaakt. En daarvoor reken ik dus op jou, Sas. Misschien ook een beetje op mam, want zij schippert altijd tussen ons en pap in. Wat pap betreft... daar verwacht ik niet zo veel van, als ik eerlijk ben. Zijn opmerkingen over mijn dikte hebben me al te vaak veel pijn gedaan.

Ik wil deze stap heel graag zetten, ik heb er echt goed over

nagedacht. Ik droom er al zo lang van in elke winkel te kunnen slagen voor leuke kleding en volop keus te hebben. Honderdeenentwintig kilo weeg ik inmiddels, Sas, en zo lang ben ik helemaal niet. Vijfendertig tot veertig kilo afvallen, dat is nu eenmaal geen dieet zoals in de damesbladen: slank in drie weken zonder moeite. Als dat zo was, was ik nooit zo dik geworden, nietwaar? En met mij vele anderen. Maar het is levenslang oppassen en soms ronduit afzien, en als mijn maag aanhoudend blijft knorren, houd ik dat net als de meeste mensen niet lang vol. Zo simpel is dat. Al het andere heb ik inmiddels geprobeerd en het heeft niet geholpen. Levenslang dik blijven en ziek worden op de koop toe, vroeg doodgaan, dat wil ik allemaal niet.'

'Jij bent zelf altijd degene geweest die het hardst roept dat het wel een maffia lijkt in de media,' zei Sacha, 'met al dat gepraat over afvallen.'

Suus knikte. 'Als ik bij een dokter kom, luistert die meestal niet eens naar mijn klacht. Hij roept al meteen dat ik af moet vallen om mijn probleem op te lossen. Als ik op een terrasje zit, zeggen mensen dat ik meer moet gaan bewegen. Ik durf niet eens in het openbaar een patatje of ijsje te eten, want dan is het commentaar niet van de lucht.'

'Trek je dat niet aan,' zei Sacha troostend. 'Er is niets mis met af en toe een patatje.'

'Ik heb het allemaal geprobeerd en het lukt niet.' Suus zucht. 'Ik vind mezelf soms ook een slappeling, want ik weet heus wel dat elk pondje door het mondje gaat. Alleen vliegen bij mij die pondjes er veel sneller aan dan bij de meeste mensen. Die kunnen wel onbezorgd een glaasje wijn drinken, een gebakje nemen, of uit eten gaan zonder last te krijgen van schuldgevoelens. Maar nu ben ik dan toch zover dat er iets aan gedaan gaat worden! Het licht staat inmiddels op groen. Ik laat me opereren. Het besluit is genomen en de dokters hebben dat goedgekeurd. Nu moet ik de komende tijd eerst op een dieet van vijfhonderd calorieën per dag.'

‘Vijfhonderd?’ onderbrak Sacha haar geschokt. ‘Dat is bijna niets!’

‘Je moet aantonen ervoor te willen gaan,’ zei Suus. ‘Ik denk dat ze daarmee vooral je doorzettingsvermogen willen testen. Want zoals ik al zei: ook een operatie is geen wondermiddel! Als je eenmaal geholpen bent, kun je de rest van je leven nooit meer een gewone maaltijd eten. Je moet je beperken tot zes kleine eetmomenten per dag. Maar ik ben er heel zeker van, Sas. Ik wil dit en ik wil de prijs betalen die een dergelijke operatie levenslang van mij zal vragen. Als ik niet meer doorlopend en vergeefs hoeft te strijden tegen dat tergende hongergevoel, moet het vol te houden zijn. Daar ben ik van overtuigd.’

‘Dat je af kunt vallen, heb je inmiddels wel bewezen!’ zei Sacha. ‘Je bent meerdere keren afgeslankt met behulp van een dieet.’

‘Precies, alleen begint de eigenlijke strijd pas na zo’n dieet. Dat is juist het lastige. Blijkbaar ben ik een slappeling, omdat ik dan toch weer in mijn oude eetpatroon terugval.’

‘Ook ik houd niet vanzelf mijn figuur, hoor Suus!’

‘Maar jij kunt een hele ochtend teren op een bakje yoghurt met twee eetlepels muesli en een cracker met kaas,’ wierp Suus tegen. ‘Ik houd dat niet vol. Dan heb ik een uurtje later alweer trek en val ik uitgehongerd aan op een gevulde koek of iets wat nog ongezonder is.’

Op Sacha’s gezicht verscheen een flauwe glimlach. ‘Goed dan, jij wilt slank worden en dat ook blijven. Daar sta ik helemaal achter. Maar als ik van je plannen geweten had, was ik graag met je meegegaan naar het ziekenhuis voor al die gesprekken en zo.’

‘Dat weet ik ook wel, Sas, maar op de een of andere manier vond ik dat ik dit zelf moest doen.’

‘Oké. Vertel me dan nu maar eens wat we de komende tijd kunnen verwachten. Wanneer word je geholpen en wat gaan ze dan precies doen?’

‘Eerst dus dat dieet. Er zijn overigens verschillende soorten operaties. Vroeger had je vaak maagbandjes, tegenwoordig is het

meestal een *gastric bypass*, of soms ook een *sleeve*. In alle gevallen maken ze je maag operatief veel kleiner, zodat je domweg niet meer zo veel kunt eten, zelfs al zou je dat willen. Ze sluiten die aan op je darmen, waarbij ze een stuk dunne darm overslaan, om ervoor te zorgen dat het voedsel minder gemakkelijk door het lichaam wordt opgenomen. Het klinkt eenvoudig, maar dat is het natuurlijk niet. Je gaat een paar dagen naar het ziekenhuis en dan begint het afvallen. Vooral in het begin gaat het erg snel en je moet regelmatig op controle komen. En ja, het zal bij tijd en wijle heel moeilijk worden. Een weg terug is er dan niet meer.

Ik heb het mam nog niet durven vertellen, omdat ik bang ben voor wat pap allemaal te zeggen heeft.’ Suus kreeg ineens tranen in de ogen. ‘Maar ik zet dit door! Net zoals jij vastbesloten bent om weer iemand te vinden om je leven mee te delen. Ik denk, en daar heb ik het met de psycholoog over gehad, dat we allebei min of meer beschadigd zijn door een vader die nooit tevreden met ons was. We ervaren allebei een leegte. Jij omdat je alleen bent en die leegte wil je vullen door zo snel mogelijk verder te gaan met een nieuwe partner. En ik vul mijn eigen leegte met een kroket, een moorkop of een reep chocola.’

Daan jengelde. Suus was weer weggegaan en Sacha had in de donker geworden kamer voor zich uit zitten staren, denkend over wat Suus allemaal had gezegd en daarmee ook over haar eigen leven.

Had Suus gelijk? Had ook zij een leegte die ze wilde vullen? Wilde ze daarom weer zo snel mogelijk een man aan haar zijde hebben? Ze was te veel gefocust geweest op het vinden van een nieuwe partner, dat was wel degelijk waar. Moest ze, wijs geworden door ervaring, niet toegeven dat een huwelijk niet altijd rozengeur en maneschijn bracht? De meeste mensen die ze kende, waren een paar jaar bij elkaar en gingen dan weer uit elkaar. Was het wel reëel om te verwachten dat je iemand tegen zou komen met wie je in alle rust en met wederzijds geluk oud

kon worden? Dat gebeurde niet zo vaak meer. Mensen die nu vijftig of zestig jaar getrouwd waren, waren van een generatie voor wie dat vanzelfsprekend was. Lang geleden was het immers een grote schande om te scheiden. Jongere mensen en soms ook wel ouderen als ze echt heel ongelukkig waren, gingen gemakkelijker uit elkaar dan ooit. Vaak tot schade en verdriet van de kinderen. En zij had Daan. Daan die nu praktisch zonder vader opgroeide.

Ze had er veel verdriet om gehad. Ze had Roel destijds blindelings vertrouwd, maar hij had haar zonder wroeging bedrogen en het kostte tijd om dat alles te verwerken. Misschien wilde ze inderdaad te snel weer verder met iemand anders en was het vinden van een nieuwe partner geen garantie op blijvend geluk.

Ergens was ze nog steeds boos op Roel, maar dat kwam ook omdat hij zich zo weinig aantrok van hun zoontje. Daan was pas anderhalf jaar. Hij was druk en vroeg veel aandacht. Roels nieuwe vriendin had geen kinderen en wilde die ook niet. Ze vond het hinderlijk als Daan een weekeinde bij zijn vader doorbracht. Algauw na de scheiding was dat daarom veranderd in om de week alleen de zaterdag. Niet veel later werd het om de drie weken en dan belde Roel vaak op het allerlaatste moment af, of hij verzette de datum naar eigen goeddunken. Alsof zij nooit eens zelf iets wilde afspreken op de dagen dat Daan bij zijn vader zou zijn! Ze hadden er vaak ruzie om gehad. Dat werd nog erger toen Roel niet meer elke keer de alimentatie betaalde. Toen ze hem daarop aansprak, had hij als excuus dat zijn nieuwe leven al duur genoeg was en dat hij het geld er eenvoudig niet voor had. Maar dan ging hij wel met zijn vriendin tien dagen naar Lanzarote! Het voelde zo dubbel allemaal. Ze was bitter teleurgesteld geraakt in een man die ze vroeger volledig had vertrouwd.

Ze voelde zomaar tranen in haar ogen prikken. Misschien moest ze inderdaad naar Suus luisteren en er meer tijd voor nemen om alles wat er was gebeurd te verwerken? Want Suus had gelijk. Waarom luisterde Suus wel naar haar en wilde zij op haar

beurt geen goede raad van Suus aannemen?

Ze waren geen eeneiige tweeling, toch voelde Suus bijna als een deel van haarzelf. Ze leed mee met alle teleurstellingen van haar zus, als die na een dieet bijna als vanzelf weer begon aan te komen. Als ze nauwelijks nog kon genieten van uit eten gaan, en soms 's nachts een eetbui kreeg nadat ze overdag nauwelijks iets had gegeten. Hoe vaak had ze Suus niet op het hart gedrukt gewoon te eten, niet te veel en niet te weinig. Dat leek voor haar zus echter net zo moeilijk te zijn als het voor haar was om alleen door het leven te gaan.

Suus had gelijk. Ze kampten beiden met een tergende leegte en wilden die allebei op een verkeerde manier vullen. Suus zag nu een uitweg via een maagverkleining. Misschien kon zij háár gedroomde uitweg, het vinden van een nieuwe partner, beter een poosje in de koelkast zetten en gewoon accepteren dat ze door deze fase van zijn alleen-zijn heen moest? Dat de tijd wel zou leren of er nog iemand kwam die ze kon vertrouwen en met wie een gelukkige toekomst mogelijk was?